

[A. C. D. Petersen.]

som det ærede Medlem lige saa vel som jeg meget godt husker, og jeg beder det ærede Medlem huske paa, at da de to demokratiske Partier i dette høje Ting gik ind for en Nedsættelse af Cigarbeskatningen og en Forøgelse af Cigaretbeskatningen, saa foreslog vi fra konservativ Side, at de Beløb, som Statskassen indtjente dels gennem Forhøjelsen af Cigaretbeskatningen — den androg, saa vidt jeg husker, 10 Mill. Kr. — og dels gennem Nedsættelsen af Cigarafgiften — den androg 5—6 Mill. Kr. —, skulde anvendes til en Nedsættelse af Medicinaludgifterne ude paa Landet. Det var dog vist en Indsats, som ogsaa vilde betyde noget overfor de trykkende kommunale Byrder, og det gik vi ind for. Det vil det ærede Medlem Hr. Fisker sikkert kunne huske, og jeg er sikker paa, at han om et Øjeblik vil komme herop paa Talerstolen og sige, at han tog fejl, naar han troede, at det konservative Folkeparti ikke havde Interesse for at lette Amtsskatterne.

Saa spurgte det ærede Medlem Hr. Fisker, hvad de arbejdsløse skulde leve af, indtil det Arbejde blev fremskaffet, som vi fra konservativ Side peger paa som den virkelig reelle Indsats mod den katastrofale Arbejdsløshed. Jeg maa hertil sige, at vi fra konservativ Side ikke stillede os fuldstændig afvisende overfor det Krav om ekstraordinær Støtte til de arbejdsløse, som blev stillet fra Regeringens Side og blev behandlet her i dette høje Ting. Det, vi fra konservativ Side stillede som Betingelse, var, at vi først og fremmest maatte forlange, at de arbejdsløses Kammerater traadte ind for en saadan ekstraordinær Hjælp. Og hvis saa den højtærede Regering vilde træde ind for at skaffe Arbejde, altsaa angribe Ondet ved Roden, saaledes at man virkelig kunde se en Udvej ud af Arbejdsløsheden, saa vilde vi fra konservativ Side gaa ind i en velvillig Overvejelse af, om vi kunde være med til at træffe ekstraordinære Forholdsregler og give ekstraordinære Tilskud til Understøttelser under den ekstraordinære Arbejdsløshed.

Fra konservativ Side anerkender vi nemlig, at de arbejdsløse, naar de uden Skyld er blevet arbejdsledige, bør have en Understøttelse, saaledes at de kan være fri for den værste Nød; men vi kræver en Indsats ogsaa fra Arbejderne, og vi kræver en Indsats fra den høje Regering og den høje Rigsdag, saaledes at man virkelig faar en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at Arbejdsløsheden efterhaanden afskaffes. Og jeg kan ikke begribe, at Regeringen og de Partier, der støtter den, vedblivende kom-

mer til Rigsdagen og stiller Krav om forhøjede Tilskud til de arbejdsløse, for om vi giver nok saa høje Tilskud, om vi anvendte hele det danske Statsbudget som Tilskud til de arbejdsløse, vilde det ikke betyde, at vi kom ud af Arbejdsløsheden. De arbejdsløse er jo ogsaa selv inde paa det rigtige i den Henseende, idet de nemlig kræver Forholdene tilrettelagt saaledes, at de faar Arbejde i Stedet for Understøttelse, og derfor begriber jeg ikke, at denne Regering, som mere end nogen anden Regering kalder sig en Arbejdsregering, ikke gaar ind for virkelig effektive Midler til at fremskaffe Arbejde.

Efter disse Bemærkninger til de forskellige Ordførere skal jeg vende mig til de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal fremkom med overfor hele den Landbrugskrise, som er erkendt og beklaget fra alle Sider.

Det ærede Medlem kom med en lang Udredning af, hvorledes denne Landbrugskrise var fremkommet, og det ærede Medlem fandt, at der var intet andet, der havde fremkaldt den, end de forskellige Pristal; det ærede Medlem var inde paa, at det, der var nødvendigt, var, at det danske Landbrug fortsatte sin Produktion, for, sagde det ærede Medlem, man er nødt til at have disse Eksportindtægter, ikke alene for Landbrugsgets Skyld, men ogsaa for hele det øvrige Samfunds Skyld, og det ærede Medlem sagde, at Landbruget har i alt væsentligt ikke andet at producere nu end Smør og Flæsk.

Og deri tror jeg, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har Ret. Forholdene har netop formet sig saaledes, at Landbruget nu ikke har andre Produktioner end Smør og Flæsk, og dette er virkelig ogsaa en stærkt medvirkende Aarsag til, at Forholdene er saa vanskelige for Landbruget, som de er, fordi nemlig hele den øvrige Verden mere og mere har indrettet sig paa Selvforsyning.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal talte om, at det danske Landbrug er mere eksporterende end noget andet Landbrug i Verden — (Afbrydelse), ja, pr. Individ var der i hvert Fald intet Land, der kunde staa Maal med den Eksport, Landbruget i Danmark etablerer —, og det ærede Medlem var samtidig inde paa, at det danske Landbrug kun leverede en 10—11 pCt. af hele sin Produktion til Hjemmeforbruget. Og det ærede Medlem har sikkert Ret, men jeg tror netop, at disse to Forhold bør tages under nærmere Overvejelse.

I en Tid, hvor hele Verden indretter sig paa fri Vareudveksling mellem Landene, har jeg ikke det mindste imod, at man specialiserer sig, thi saa kan man afsætte sine